

VÉGH András¹

Bráda Tibor festőművész emlékére

(1941–2022)

Drága jó Tiborka!

A festő angyalok ma szomorú, borús színekkel festették be az eget, földet és a mi lelkünket.

Ezek a sötét tónusú, mély hangzású színek, mint az ultramarin, a kobaltkék, a króm-oxid tüzes zöld a krapplakkal együtt, a fény ébredésével kórusban énekelnek most a Krisztus Király templom üveglakáiban.

A fény által életre keltett üvegfestészetben az a csodálatos, hogy az üveglakok együtt ébrednek a nappal, és vele egy időben hunyják be szemüket. Színeket a hajnal kelti életre, a naplemente borítja homályba, amikor beköszönt a Jóisten estéje. Napnyugta sötétedésében benne van a hajnali fény születésének reménye.

A nap újra fölkel, az üveglakok újrateremtődnek. Ebben a szimbolikában átéljük az ember földi életének útját, virágzását, kiteljesedését, küzdelmét és fájdalmát.

A végtelen szépség erős hitében, a szeretet röplésével vagyunk képesek a fájdalmat feloldani, elviselni. Üveglakaid szakrális tere csöndet kér, egy belső-táguló-elmélyült csöndet, ahol az értelem beszél, a szeretet és igazság dalol, ami a legnemesebb szárnyalások forrása.

Fényszimfóniáid, érzéki derűvel, hittel, művészettel díszítve, áttelekített gyönyörűséggel, tágasság érzését keltik lelkünkben.

Júniusban a barátaid, szeretteid körében még volt szerencsénk jelen lenni a dunaújvárosi templomban, ahol láthattuk a több éves munka után elkészült üveglakaid ünnepi felavatását.

Felejthetetlen látványban, transzcendens fényfürdőben virágoztak monumentális ablakaid. Tréfásan meg is jegyezted nekünk, ez a megvalósult „üveglakpompá” a párizsi Saint Chapelle magyarországi kis testvére.

E hatalmas munka során festő angyalaid sugallatával, érzelmekbe sűrített tapasztalattal, biztos szakmai tudással, hittel, nagyot álmodtál, teremtettél mindnyájunk örömére, a művészet szakrális univerzumában.

¹ A szerző Munkácsy-díjas festőművész.

Jó volt ott lenni.

Barátságunk még a múlt század közepére esik, tanulmányainkat a budapesti Művészeti Gimnáziumban kezdtük. Mint vidéki tizenéves fiatalok az ország különböző tájairól, a híres Somlói úti kollégiumba kerültünk. Magunkkal hozott neveltetés és a kollégiumi közösség ereje csiszolta ízlésünket, tudásunkat, szellemi és érzelmi háztartásunkat, kíváncsiságunkat. Életre szóló barátságok, kapcsolatok szövődtek, ami a művészi pályánk során spirituális erővel bírt.

Bráda Tibor barátunk Dionüszoszi alkatából, szellemi derűjéből végtelen vitalitás, a teremtés elevensége sugárzott. Olyan lelki kvalitással áldotta meg a sors, hogy csak szeretni, elfogadni lehetett az ő vonzó életszemléletét. Éljük, dolgozzunk, szeressünk, reméljük, ez lehetett a mindennapi megújulás motorja. *Először az élet, aztán a filozófia!*

Társaságában egy-egy pohár vörösbor felhörpintésével a határtalan horizonton képzeletünket élénkítettük, hogy továbbiakban hadd dolgozzon bennünk, vérünkben az idő, a véletlen és az élet. Nem ismert semmilyen akadályt, amit jó ösztönrel kitalált, végig tudta vinni a megvalósulásig. Festészeti Napokra gondolok többek között, amit az ő nevéhez köthetünk, és most közelítünk a 20. évfordulóhoz.

A Tihanyi Baráti Kör, aminek egyik élesztője Tiborunk volt, több évtizedes hagyományra tekint vissza. Minden év végén szilveszterkor a Képzőművészeti Főiskola tihanyi rezidenciáján jöttünk össze, búcsút inteni az óévnek és köszönteni az újévet, a fény növekedését, új művek születésének reményét.

Ezek a barátságok, közös együttlétek biztos pontokat jelentettek számunkra.

A Tihanyi Baráti Kör nevében is búcsúzom tőled. Pótolhatatlanul hiányozni fog egy láncszem ebből az összetartozásból. Vigasztalunk mondhatjuk, feltöltöttük magunkat üvegablakaid szakrális fényével, néhány sugár megmaradt szemünkben, amit magunkkal viszünk emlékezetünkben.

Örökkévalóság számára múlt nem létezik!

Halottat gyászolunk, halhatatlant üdvözlünk!

Isten veled, Tiborka!

Budapest, 2022. szeptember 22.